

Arrest

**nr. 53 083 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen X
woonplaats:**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. PETIT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 maart 2005 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 29 juni 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd bij arrest nr. 196 583 van 1 oktober 2009 verworpen.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zij zich een tweede keer vluchteling op 2 september 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 oktober 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 december 2009.

1.4. Op 16 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Astara. Op 5 april 2005 vroeg u een eerste maal in België asiel aan. Inzake deze asielaanvraag werd op 29 juni 2005 door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen omdat ten gevolge van een aantal vage verklaringen, tegenstrijdigheden en weinig aannemelijke verklaringen de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid en van uw bewering dat u omwille van het hebben van een homoseksuele relatie problemen had met de Iraanse autoriteiten, ernstig ondermijnd werd. Uw vordering tot schorsing en uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werden op 1 oktober 2009 door de Raad van State verworpen. Inmiddels had u op 2 september 2009 reeds een tweede asielaanvraag ingediend. U heeft België sinds uw eerste asielaanvraag niet meer verlaten. Bij uw tweede asielaanvraag gaf u aan dat uw problemen waarom u uit Iran vluchtte nog steeds bestaan. Daarnaast stelde u dat u in België intussen bekeerd bent tot het christendom. In Iran las u reeds over het Christendom. In België had u, tijdens een staking in de kerk, een droom over Jezus. U sprak erover met de pastoor van de kerk en deze raadde u aan goed na te denken. Sindsdien droomde u dagelijks dat u gedoopt werd. Na drie à vier maanden naar de kerk te zijn gegaan, las u de Bijbel. Op 4 april 2007 liet u zich dopen. U vertelde uw familie in Iran dat u bekeerd bent tot het katholicisme. Sindsdien zijn uw moeder en uw drie broers razend op u en bedreigen u met de dood. U vermoedt dat zij klacht hebben ingediend bij de Iraanse autoriteiten. Uw broer heeft een oproepingsbrief van de Algemene Rechtbank, d.d. 17/01/1388 (Perzische tijdrekening, stemt overeen met 6 april 2009 in de Gregoriaanse tijdrekening) naar u toegestuurd. U weet niet of deze convocatie echt is of een manier van uw familie om u te bedreigen. Voorts heeft u in België ook deelgenomen aan een vier tot vijftal manifestaties tegen het Iraanse regime en nam u in het jaar 2007 ook deel aan een staking georganiseerd door de kerk voor mensen zonder papieren. Twee en een halve maand hebt u in de kerk gezeten. Daarna was u een twintigtal dagen in hongerstaking, eveneens ten voordele van mensen zonder papieren. U wenst niet naar Iran terug te keren enerzijds omdat u er nog steeds vervolgd zal worden ten gevolge van een homoseksuele relatie die u er had en anderzijds omdat u in Iran niet naar de kerk zal kunnen gaan en op bekering in Iran de doodstraf staat. Ter staving van uw asielaanvraag legde u ook nog de volgende documenten neer: een brief van uw moeder en een brief van uw moeder en broers die u bedreigen omwille van uw bekering, foto's van uw doopsel, een draaiboek van uw doopsel, een attest van pastoor Poncin betreffende uw doopsel, een geschiktheidattest en een briefomslag.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er ook bij uw tweede asielaanvraag niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst heb ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen in hoofdzaak omdat diverse tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in uw verklaringen ertoe noopten te besluiten dat de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas ernstig in het gedrang werd gebracht. Er kon bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende problemen in Iran. U heeft bij uw tweede asielaanvraag geen overtuigende nieuwe elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het Commissariaat-generaal alsnog kunnen doen wijzigen. Integendeel, de geloofwaardigheid van uw geaardheid komt bij uw tweede asielaanvraag zelfs nog meer op de helling te staan daar u ervoor geopteerd heeft zich te bekeren tot een Kerk die homoseksualiteit afwijst (gehoor CGVS p. 5).

Door het afleggen van eerdere ongeloofwaardige verklaringen is uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. De elementen die wijzen op uw tekort aan geloofwaardigheid zijn van die aard dat zij het onmogelijk maken om een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Zij zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico van vervolging ten gevolge van uw in België gevoerde oppositieactiviteiten en van uw bekering onmogelijk maken. Ook voor de beoordeling van die feiten of het risico ten gevolge van die feiten is het van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw

achtergrond, eventuele relaties met de autoriteiten, vroeger verrichte activiteiten, ... Door het ongeloofwaardige karakter van uw eerdere aanvraag maakt u die beoordeling onmogelijk.

Betreffende uw deelname in België aan enkele betogingen tegen het Iraans regime en uw aanwezigheid bij een actie van Iraniërs in een aantal kerken, dient vooreerst gewezen te worden op de vaststelling dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de Verenigde Staten en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name nadrukkelijk in de openbaarheid treden. Uit niets blijkt dat u aan deze voorwaarde voldoet. Zo bent u geen lid, noch sympathisant van een politieke partij in België en was u tijdens de betogingen steeds aanwezig als een gewone deelnemer, zonder enige specifieke functie. Uw bijdrage aan deze betogingen beperkte zich tot het scanderen van slogans en het dragen van een plakkaat. U heeft nooit zelf zaken georganiseerd en u bent nooit in de pers gekomen (gehoor CGVS p. 14). Aan de acties in de kerk nam u enkel deel om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen (gehoor CGVS p. 13). In het licht van de voorgaande vaststellingen en gezien uw verklaring dat u in Iran nooit politieke activiteiten heeft ontwikkeld (gehoor CGVS p. 14), kan bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw oppositieactiviteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland aanzien zou worden.

Met betrekking tot uw verklaring dat u zich heeft bekeerd tot het katholieke geloof kan gewezen worden op een aantal elementen dat de oprechtheid van uw nieuwe geloofsovertuiging, met name van uw interesse in het christendom in het algemeen en het katholicisme in het bijzonder, op de helling zet. Zo is er vooreerst het feit dat u, volgens uw verklaringen, reeds gedurende twee jaar wekelijks naar de kerk gaat in Marche-en-Famenne, maar u nog steeds geen idee heeft van de naam van deze kerk (gehoor CGVS p. 7). Ook uw kennis van de Bijbel en van voorname elementen uit het christelijke geloof blijkt erg beperkt te zijn. Zo weet u niet wat er gevierd wordt 50 dagen na Pasen – Pinksteren – en kent u evenmin de betekenis van dit katholieke feest. Ook de naam van de leider van de katholieke kerk, meer bepaald de Paus, is u onbekend. Gevraagd naar de sacramenten in het katholicisme, antwoordde u dat deze “niet liegen, geloof in Jezus en niet stelen” zijn (de zeven sacramenten binnen de katholieke kerk zijn: de eucharistie met als belangrijk onderdeel de heilige Communie, het doopsel, het vormsel, de biecht, de ziekenzalving, de wijding tot diaken, priester of bisschop en het huwelijk).

Voorts kon u het belangrijkste katholieke gebed, het “Onze Vader”, niet opzeggen, wist u niet wanneer het feest van de hemelvaart van Maria wordt gevierd, wist u niet hoe men de dag noemt waarop Jezus gekruisigd werd en wist u niet wat de katholieken vier weken voor Pasen vieren. Toen u voorts werd gevraagd naar het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament, antwoordde u dat men in het Oude Testament niet gelooft dat Jezus dood is en men in het Nieuwe Testament niet gelooft dat Jezus tot leven is gekomen (In het Oude Testament wordt de komst van de Verlosser, de Messias, aangekondigd, in het Nieuwe Testament wordt beschreven hoe de Verlosser Jezus op aarde kwam, hoe Hij geleefd en gewerkt heeft, hoe Hij heeft geleden en is gestorven, hoe Hij is opgestaan uit de dood en naar de hemel gegaan is). U slaagde er voorts niet in om een parabel te vertellen. Uiteindelijk werd u gevraagd naar de parabel van de verloren zoon. U vertelde een verhaal over Jezus die verloren was en zijn familie die hem zocht. (De parabel van de verloren zoon is een verhaal dat Jezus vertelt over een vader met twee zoons. De jongste zoon eist zijn erfdeel op, verkwist het en keert berouwvol terug. Hij wordt door de vader feestelijk ontvangen). Wat de kruising van Jezus betreft, verklaarde u dat er in plaats van Jezus een moordenaar én een fraudeur zijn vrijgelaten (Op de dag van de kruising werd er één persoon, de moordenaar Barabbas, vrijgelaten) (gehoor CGVS pp. 6-11). Er kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden van iemand die zich vanuit een oprechte overtuiging tot een ander geloof bekeert, dat hij zich grondig en diepgaand informeert over zijn nieuwe geloof. Daar u geen passend antwoord kon geven op eenvoudige geloofsvragen komt dan ook de authenticiteit van uw beweerde bekering ernstig in het gedrang.

Hoe dan ook, uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat een concreet gevaar voor vervolging in Iran bij terugkeer voor personen die zich bekeerd hebben in het buitenland slechts dan bestaat wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid en dit vanuit een vooraanstaande positie die naar buiten toe – ook voor het Iraanse regime zichtbaar - en duurzaam uitgeoefend werden/worden. Er blijkt uit niets dat u een vooraanstaande positie bekleedt in uw Kerk. Uw inbreng beperkt zich tot het in contact brengen van landgenoten met uw geloof, maar u stelt ook dat ze zelf de beslissing moeten nemen tot bekering (gehoor CGVS p. 13). Mede gelet op uw geringe kennis van het christendom, dient uw bekeringsijver dan ook laag ingeschat te worden. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw bekering de aandacht van de Iraanse autoriteiten zou hebben getrokken. U verklaart dat de Iraanse autoriteiten 100% zeker op de hoogte zijn van uw bekering daar u denkt dat uw familie klacht heeft ingediend tegen u. Ter staving van deze bewering legde u een convocatie van de Algemene Rechtbank, d.d. 17/01/1388 (6 april 2009) neer. Er kan echter geen enkele bewijswaarde gegeven worden aan het door u neergelegde bovenvermelde gerechtelijke document. Uit de resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van bovengenoemd document, waarvan een kopie als bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er niet voldaan is aan een aantal inhoudelijke vormvereisten. Daarenboven verklaarde uzelf dat u eigenlijk niet weet of het document authentiek is, dat het mogelijks door uw broer is verstuurd om u angst aan te jagen (gehoor CGVS pp. 2, 15). Deze verklaring kan echter niet worden weerhouden, daar van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij zich terdege bewust is van de inhoud en authenticiteit van door hem neergelegde documenten ter staving van zijn asielrelaas en hij er dan ook de volle verantwoordelijkheid voor draagt. Aldus heeft u geenszins aannemelijk gemaakt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw bekering tot het katholicisme. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De dreigbrieven van uw familieleden kunnen, gezien jullie familiale band, niet beschouwd worden als een objectieve bron. Het draaiboek van uw doopsel, de foto's van uw doopsel en het attest van de priester tonen aan dat u gedoopt bent, maar wijzigen niets aan de vaststelling dat de oprechtheid van uw nieuwe geloofsovertuiging in het gedrang is en dat u niet heeft aangetoond een uitgesproken bekeringsdrang aan de dag te leggen. De briefomslag toont enkel aan dat er een brief naar een zekere Myriam Guerisse werd opgestuurd vanuit Iran. Het geschiktheidattest toont aan dat u in België deelgenomen hebt aan de activiteiten en de lessen van de organisatie *Le Miroir de Vagabond*, wat op zich niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van “de beginselen van rechten van verdediging, de goede rechtsbedeling, eerlijke procedure en tegenspraak als algemene beginselen van het recht”, voert verzoeker aan dat verschillende NGO's de slechte omstandigheden benadrukken van de gehoorzittingen op het Commissariaat-generaal, zijn dossier zeer snel behandeld werd en de door hem voorgelegde elementen en nieuwe stukken niet in aanmerking werden genomen, de commissaris-generaal de voorgelegde aanvragen uitvoerig, omstandig en individueel dient te onderzoeken en dat het Commissariaat-generaal een nagenoeg rechterlijke instelling is wat impliceert dat die in toepassing van de elementaire procesregels moet handelen, wat in casu niet het geval is volgens verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966, artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het 4e Protocol van 16 november 1963 en artikel 1 van het 12e Protocol bij het EVRM, wijst verzoeker in een eerste onderdeel op het gebrek aan een geïndividualiseerde beslissing ofschoon ingevolge de aangehaalde conventies elke staat als opdracht heeft de asielaanvragen geval per geval te onderzoeken. Volgens verzoeker sluit België echter repatriëringsakkoorden met sommige landen, en bejegent het Commissariaat-generaal asielzoekers anders naargelang ze wel of niet afkomstig zijn van een land waarmee België een repatriëringsakkoord afsloot. Verzoeker stelt dat hij klaarblijkelijk het slachtoffer is geweest van discriminatie op grond van zijn

seksuele geaardheid, wat verboden wordt krachtens de internationale voorschriften, zijn asielaanvraag niet ernstig werd onderzocht en dit alleen om reden van zijn land van herkomst, en de Belgische overheid alvorens zijn verhaal te horen a priori al een negatief oordeel ten aanzien van hem had, hetgeen blijkt uit de korte duur van de gehoorzitting en de snelheid van de beslissing. In een tweede onderdeel benadrukt verzoeker voor zijn leven te vrezen in geval van terugkeer naar Iran gelet op het feit dat de vervolgingen tegen homoseksuelen in zijn land wel bekend zijn en de nationale autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers te beschermen.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM), de artikelen 1 en 33 van de Conventie van Genève, artikel 3 van het EVRM en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, geeft verzoeker de omschrijving van een vluchteling en voert hij aan dat vrees een geestestoestand en geen subjectieve voorwaarde is, en de vaststelling ervan een beoordeling impliceert van de persoonlijkheid van de asielzoeker vermits de reacties van personen niet altijd identiek zijn onder dezelfde omstandigheden. Verzoeker onderneemt verder een poging om de beweegredenen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Er worden geen documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Waar verzoeker vooreerst de nadruk legt op de slechte omstandigheden van de gehoorzittingen op het Commissariaat-generaal en wijst op de verschillende klachten die door NGO's hieromtrent worden ontvangen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen. In casu werd verzoeker tijdens het drie uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal door een onpartijdige ambtenaar ondervraagd, hij werd bijgestaan door een tolk Perzisch en hij had de mogelijkheid zich te laten bijstaan door een advocaat, hetgeen hij echter nagelaten heeft te doen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn gehoor in slechte omstandigheden zou hebben plaatsgevonden, noch dat zijn dossier te snel behandeld werd en zijn gehoor te kort heeft geduurd. Gelet ook op het feit dat de weigeringsbeslissing gesteund werd op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken, hetgeen blijkt uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing (zie punt 2.10.), kan door verzoeker evenmin dienstig worden aangevoerd dat de commissaris-generaal niet is overgegaan tot een uitvoerig, omstandig en individueel onderzoek, beweringen die overigens evenmin concreet worden toegelicht.

Verder geldt de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor niet tegensprekelijk was (RvS, 18 maart 2005, 142 379).

2.5. De Raad ziet niet in hoe artikel 26 van het Internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966 zou kunnen geschonden zijn aangezien dit verdrag betrekking heeft op de economische, sociale en culturele rechten en artikel 26 hierbij de ondertekening, de bekrachtiging en de toetreding tot het verdrag betreft.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184 647), stelt de Raad vast dat verzoekers opmerking dat België repatriëringsakkoorden met bepaalde landen afsluit met als doel massieve en collectieve repatriëringen van afgewezen asielzoekers, eveneens een blote bewering is. Evenmin worden concrete elementen naar voor gebracht waaruit zou kunnen blijken dat de commissaris-generaal kandidaat-vluchtelingen anders bejegent naargelang ze wel of niet afkomstig zijn van een land waarmee België een repatriëringsakkoord afsloot. Dat verzoeker klaarblijkelijk het slachtoffer is geweest van discriminatie op grond van zijn seksuele geaardheid en dat in casu verzoekers asielaanvraag a priori als negatief werd beschouwd en niet ernstig werd onderzocht alleen omwille van zijn land van afkomst is andermaal een blote bewering die overigens geen steun vindt in de bestreden beslissing en het administratief dossier zoals blijkt uit hetgeen volgt. De schending van artikel 14 van het EVRM, artikel 4 van het 4e Protocol van 16 november 1963 en artikel 1 van het 12e Protocol bij het EVRM, is dan ook niet aangetoond.

2.7. Zo verzoeker de schending aanvoert van de UVRM, benadrukt de Raad dat de UVRM slechts de waarde heeft van een beginselverklaring en geen juridisch bindende kracht heeft (RvS 4 juli 2007, nr. 173 179).

2.8. Artikel 33 (non-refoulement) van het Verdrag van Genève houdt een verbod tot uitzetting in dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker is niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131 649; RvS 28 april 2004, nr. 130 753; RvS 5 maart 2004, nr. 128 896; Beschikking RvS 24 september 2007, 1 311).

2.9. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.10. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd omdat, zoals uitgebreid toegelicht, (i) zijn algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang gekomen is door het feit dat er in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende problemen in Iran, en de geloofwaardigheid van zijn geaardheid in het kader van zijn tweede asielaanvraag nog meer op de helling komt te staan door zijn verklaring zich te hebben bekeerd tot een Kerk die homoseksualiteit afwijst, (ii) verzoeker geen risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn oppositieactiviteiten in België, (iii) de authenticiteit van zijn beweerde bekering ernstig in het gedrang komt zo hij geen passend antwoord kon geven op eenvoudige geloofsvragen, (iv) uit de informatie blijkt dat een concreet gevaar voor vervolging in Iran bij personen die zich bekeerd hebben in het buitenland slechts dan bestaat wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling bekeringsactiviteiten heeft ontplooid, en dit vanuit een vooraanstaande positie naar buiten toe en die duurzaam werden/worden uitgeoefend en uit niets blijkt dat verzoeker een vooraanstaande rol bekleedt in zijn kerk, (v) mede gelet op het feit dat aan de convocatie van de Algemene Rechtbank van 6 april 2009 geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht, verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van zijn bekering tot het katholicisme, en (vi) zijn overige neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.11. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.12. De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag op 29 juni 2005 door de commissaris-generaal geweigerd werd omdat er, gezien zijn speculatieve, vage en tegenstrijdige verklaringen, geen geloof kon worden gehecht aan zijn homoseksuele geaardheid en de daaruit voortvloeiende problemen in Iran. Verzoekers beroep bij de Raad van State werd bij arrest nr. 196 583 van 1 oktober 2009 verworpen. Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden met betrekking tot zijn eerste asielaanvraag uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen. Verzoekers argumenten met betrekking tot zijn geaardheid, met name dat vervolgingen tegen homoseksuelen in dit land wel bekend zijn en dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers te beschermen, hij in geval van terugkeer zeker tot de doodstraf zal worden veroordeeld omwille van zijn homoseksualiteit, en dat indien de commissaris-generaal twijfels koestert over de homoseksuele geaardheid van verzoeker, deze twijfels ten voordele van verzoeker moeten zijn, kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Verzoeker beroept zich nog steeds op zijn homoseksuele geaardheid als vervolgingsgrond, doch beweert thans ook omwille van zijn recente bekering tot het katholicisme niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat hij vermoedt dat zijn familie, die razend is omwille van zijn bekering, klacht zou hebben ingediend bij de Iraanse autoriteiten. Verzoeker nam intussen in België ook deel aan enkele manifestaties tegen het Iraanse regime, alsook aan acties voor mensen zonder papieren. Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van zijn moeder, een brief van zijn moeder en broers die hem bedreigen omwille van zijn bekering, foto's van zijn doopsel, een draaiboek van zijn doopsel, een attest van pastoor Poncin betreffende zijn doopsel, een geschiktheidattest, een convocatie van de Algemene Rechtbank en een briefomslag.

2.13. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *“Note on réfugié sur place claims”*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”*, Genève, 1992, 96).

De Raad stelt vast dat met betrekking tot verzoekers oppositieactiviteiten in België, met name zijn deelname aan enkele manifestaties tegen het Iraanse regime en zijn deelname aan enkele acties ten voordele van mensen zonder papieren, in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld: *“Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat vele Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen om na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de Verenigde Staten en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die ook met name nadrukkelijk in de openbaarheid treden. Uit niets blijkt dat u aan deze voorwaarde voldoet. Zo bent u geen lid, noch sympathisant van een politieke partij in België en was u tijdens de betogingen steeds aanwezig als een gewone deelnemer, zonder enige specifieke functie. Uw bijdrage aan deze betogingen beperkte zich tot het scanderen van slogans en het dragen van een plakkaat. U heeft nooit zelf zaken georganiseerd en u bent nooit in de pers gekomen (gehoor CGVS p. 14). Aan de acties in de kerk nam u enkel deel om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen (gehoor CGVS p. 13). In het licht van de voorgaande vaststellingen en gezien uw verklaring dat u in Iran nooit politieke activiteiten heeft ontwikkeld (gehoor CGVS p. 14), kan bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisieerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw oppositieactiviteiten in België als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland aanzien zou worden.”*

Verzoeker beschouwt deze motivering als irrelevant en vindt het verbazingwekkend dat de commissaris-generaal erkent dat er sprake is van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door de autoriteiten terwijl hij verder toch stelt dat verzoeker in casu geen vervolgingsrisico aantoot. Echter, het louter betwisten van bovenstaande motieven is niet voldoende om de bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Verzoeker heeft in casu immers niet aangetoond een leidende figuur van een oppositiegroepering te zijn die in de openbaarheid treedt. Waar hij in het kader van de motivering omtrent zijn oppositieactiviteiten nog aanvoert dat uit zijn neergelegde stukken blijkt dat hij zeker en vast vervolgd gaat worden bij terugkeer, dient de Raad vast te stellen dat de door verzoeker neergelegde documenten allen betrekking hebben op zijn bekering tot de katholieke kerk en niet op zijn oppositieactiviteiten in België. Deze documenten worden in punt 2.15. verder besproken.

2.14. Na lezing van het gehoorverslag blijkt verder dat de oprechtheid van verzoekers bekering van de islam tot het christendom, en in het bijzonder tot het katholicisme, ondermijnd wordt door verzoekers ontoereikende kennis over zijn nieuw geloof. Daargelaten dat de katholieke kerk zou aanvaard hebben om verzoeker te dopen ondanks zijn homoseksuele geaardheid, die overigens ongeloofwaardig werd bevonden in het kader van zijn eerste asielaanvraag, verzoeker de naam van de paus niet kan geven en

hij verkeerdelijk verklaart dat er bij de kruising van Jezus een moordenaar én een fraudeur werden vrijgelaten, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet ernstig is dat verzoeker, die gedurende twee jaar wekelijks naar de kerk gaat in Marche-en-Famenne, nog steeds geen idee heeft van de naam van deze kerk, niet weet wat er vijftig dagen na Pasen wordt gevierd en welke betekenis dit feest heeft, de sacramenten niet kent, het belangrijkste gebed, zijnde het "Onze Vader", niet kan opzeggen, niet weet wanneer het feest van hemelvaart van Maria wordt gevierd, hoe de dag noemt waarop Jezus wordt gekruisigd, wat de katholieken vier weken voor Pasen vieren en wat het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Testament is, en hij geen parabel kan vertellen, noch vertrouwd is met de parabel van de verloren zoon. Verzoekers beweringen dat hij tijdens het gehoor een echt examen in religieuze wetenschappen moest ondergaan, aan hem vragen werden gesteld die zelfs de beste katholieken niet kunnen beantwoorden, hij dergelijke ondervraging niet moest ondergaan om de Katholieke Kerk binnen te treden, hij maar recent bekeerd is en de kennis van de Bijbel jaren studies vereist, kunnen hierbij niet als verschoningsgrond voor zijn beperkte kennis worden aanvaard. Immers, van iemand die oprecht besluit zich te bekeren tot het christendom, hetgeen een weloverwogen keuze is, kan verwacht worden dat hij zich grondig en diepgaand informeert over zijn nieuw geloof zodat van hem een uitgebreide kennis mag verwacht worden over de principiële elementen van dit geloof. De Raad is overigens van oordeel dat de aan verzoeker gestelde vragen de kern van het katholieke geloof betreffen, zodat redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij op deze gestelde vragen kan antwoorden. Overigens is zijn dat bekering nog nauwelijks recent te noemen aangezien hij, volgens zijn verklaringen en doopattest, in 2007 werd gedoopt.

2.15. Hoe dan ook leest de Raad in de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd ("Subject related briefing, *"I.R. Iran, Vervolging en Religie: Christenen"*, 28 mei 2010) dat een concreet gevaar voor vervolging bij terugkeer, voor personen die zich bekeerd hebben in het buitenland, slechts dan bestaat wanneer met een grote waarschijnlijkheid kan worden aangenomen dat een bekeerling die een missionerende activiteit in een vooraanstaande positie ontvouwd heeft en die naar buiten toe – ook voor het Iraanse regime zichtbaar – en duurzaam uitgeoefend wordt. De commissaris-generaal concludeert hierbij terecht dat verzoekers bekeringsijver, gezien zijn geringe kennis van het christendom, dan ook laag ingeschat dient te worden. Dit geldt des te meer nu verzoeker volgens zijn verklaringen slechts met drie Iraniërs uit het centrum waar hij verblijft en die overigens reeds bekeerd zijn, over het christendom praat (CGVS, gehoor p. 13). Gelet ook op het feit dat aan de neergelegde convocatie van de Algemene Rechtbank geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht vermits na onderzoek van het document blijkt dat niet voldaan is aan verschillende vormvereisten (antwoorddocument IR2010-011w van 11 juni 2010) en mede gelet op het feit dat verzoeker zich verder slechts beperkt tot het vermoeden dat door zijn familie klacht werd ingediend tegen hem bij de autoriteiten, toont verzoeker evenmin aan dat zijn bekering de aandacht van de Iraanse autoriteiten zou hebben getrokken.

Verzoeker onderneemt geen enkele poging in zijn verzoekschrift om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en is er derhalve niet in geslaagd alsnog aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Iran problemen zou ondervinden met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn beweerde bekering. Verzoeker laat ook na de motieven omtrent zijn overige neergelegde documenten te weerleggen zodat deze integraal hernomen worden: *"De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De dreigbrieven van uw familieleden kunnen, gezien jullie familiale band, niet beschouwd worden als een objectieve bron. Het draaiboek van uw doopsel, de foto's van uw doopsel en het attest van de priester tonen aan dat u gedoopt bent, maar wijzigen niets aan de vaststelling dat de oprechtheid van uw nieuwe geloofsovertuiging in het gedrang is en dat u niet heeft aangetoond een uitgesproken bekeringsdrang aan de dag te leggen. De briefomslog toont enkel aan dat er een brief naar een zekere Myriam Guerisse werd opgestuurd vanuit Iran. Het geschiktheidattest toont aan dat u in België deelgenomen hebt aan de activiteiten en de lessen van de organisatie Le Miroir de Vagabond, wat op zich niet wordt betwist."*

2.16. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, benadrukt de Raad dat elke zaak individueel dient te worden onderzocht en het de taak van verzoeker is om zijn vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming te concretiseren. Het geciteerde arrest betreft een individueel geval dat geen precedentwaarde heeft.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.18. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt, maar niet concreet uitwerkt waarom hij hiervoor in aanmerking zou komen. De Raad ontwaart geen elementen in het administratief dossier die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS